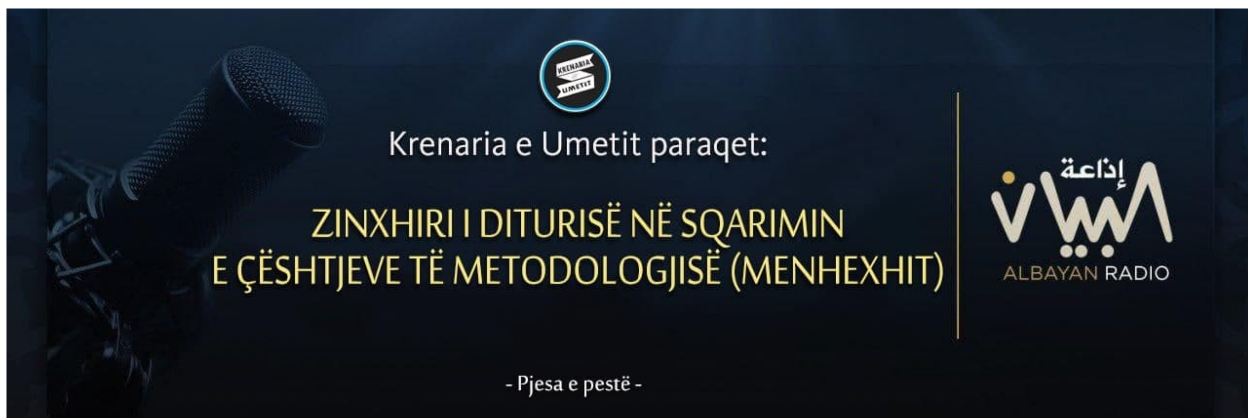

Zinxhiri i diturisë në sqarimin e çështjeve të metodologjisë (Menhexhit) – Pjesa 5

Et-Taifeh el-Mumteni'eh

Falënderimi i takon All-llahut, Zotit të botrave, përfundimi i mirë është për të devotshmit, dhe ska armiqësi vetëm se për të padrejtët. Dëshmoj se nuk ka Zot i cili meriton të adhurohet pos All-llahut, i Vetmi i Pa shok, Sunduesi i Vërtetë dhe dëshmoj se Muhamedi është rob dhe i Dërguari i Tij, udhëheqësi i të parëve dhe të fundëmve.

Në këtë pjesë do të flasim me lejen e All-llahut të Lartmadhëruar për çështjet në të cilat ka polemikë rreth dispozitës së grupit apo sektit që me forcë pengon realizimin e dispozitave Islame (Et-Taifeh Mumteni'eh).

Para se të flasim për dispozitën e këtij grupi, do të fillojmë me vërtetimin e dy parathënieve të shkurta.

Themi: Ehli Suneti dhe Xhemati janë të pajtimit se imani është fjalë dhe vepër, ku më shumë se një prej dijetarëve kanë transmetuar ixhma për këtë çështje.

Shpjegimin e këtij mendimi do ta gjejmë në atë që e vërtetoi Shejhul Islam ibn Tejmije, All-llahu e mëshiroftë, ku thotë: “Prej bazave të Ehli Sunetit është se: Feja dhe besimi është fjalë dhe vepër, fjala e zemrës dhe e gjuhës, vepër e zemrës, gjuhës dhe gjymtyrëve.” [1]

Sqarimi i kësaj është se All-llahu i Lartmadhëruar ka urdhëruar në urdhëra si namazi, zekati e të tjera. Shtylla e besimit në urdhërat e All-llahut është nënshtrimi ndaj Tij e kjo është nga veprat e zemrës. Ai që në zemrën e tij nuk ka nënshtrim ndaj urdhërave të All-llahut të Lartmadhëruar është kafir.

Thotë Shejhul Islam ibn Tejmije, All-llahu e mëshiroftë: “Është e ditur se besimi është ikrar (nënshtrim) e jo vetëm tesdik (pohim), nga nënshtrimi ngërthehet fjala e zemrës e cila është tesdiku dhe vepra e zemrës e cila është nënshtrimi. Pastaj ai tha që, “në zemrën e tij që nuk ka pohim dhe nënshtrim, ai është kafir.” [2]

Është e patjetërsueshme kujdesi për një çështje të rëndësishme, e ajo është: Nënshtrimi i zemrës ndaj urdhërave të All-llahut duhet patjetër t’i shfaqë gjurmët e saj te gjymtyrët. Kush ndalet nga vepra, atëherë mosveprimi i tij argumenton mosbesimin dhe mosnënshtrimin apo dobësimin e imanit dhe nënshtrimit të tij. Ai që nuk vepron ose është kafir ose është fasik, varësisht fotografis së veprës që nuk e vepron.

Thotë Shejhul Islam ibn Tejmije, All-llahu e mëshiroftë: “Esenca e imanit është në zemër se ajo është fjala e zemrës dhe vepra e saj, pranim në besim, dashuri dhe nënshtrim. Ajo që është në zemër doemos duhet që të japë frytet e sajë në gjymtyrë, e nëse nuk vepron sipas asaj që

1 Mexhmu el-Fetava, v. 3, f. 151.

2 Mexhmu el-Fetava, v. 7, f. 638.

kuptohet nga besimi i zemrës, kjo argumenton për mosbesimin apo dobësimin e tij.” [3]

Me këtë e kemi për qëllim të sqarojmë se njeriu për shkak të refuzimit dhe kryelartësis nuk vepron ndonjë vepër prej veprave të Islamit konsiderohet kafir, për shkak të mosnënshtrimit, e kufri i tij është si kufri i Iblisit i cili refuzoi t’i bëjë sexhde Ademit, paqja e All-llahut qoftë mbi të, dhe pse pohoi obligueshmërinë.

Kthehemi dhe flasim për çështjen e grupit refuzues (Mumteni’eh) dhe themi: Çka është Et-Taife Mumteni’eh (grup refuzues me forcë)?

Përgjigjia: Është një grup i cili përkatësohet në Islam, pastaj me forcë dhe luftë refuzon detyrimin (realizimin) e një dispozite (ligji) prej dispozitave Islame të qarta të njohura edhe nëse e pohon obligueshmërin e saj.

Shembull: Nëse një grup refuzon nënshtrimin për dhënien e zekatit apo nënshtrimin për agjërim, apo ndonjë ligji prej ligjeve Islame dhe nëse e pohon obligueshmërin e tij apo nuk nënshtrohet në braktisjen e harameve të qarta si, kamata, alkoli, zinaja.
Edhe nëse pohojnë se ato janë haram dhe (për mosnënshtrimin e tyre) ne nuk mund t’i nënshtrojmë ata pos me luftë, apo ata janë grup i fortë që me forcë refuzojnë nënshtrimin ndaj disa prej ligjeve të qarta edhe nëse nuk hyjnë në luftë (quhen Et-taife Mumteni’eh).

Pastaj themi: Cila është dispozita e Et-taife Mumteni’eh (grupi refuzues me forcë)?

Përgjigje: Nga dy mendime të dijetarëve, më e sakta është se dispozita e grupit që refuzon nënshtrimin (Et-taife Mumteni’eh) është se gjykohet me ride dhe dalje nga Islami duke u bazuar në atë që përmendëm më

3 Mexhmu el-Fetava, v. 7, f. 644.

herët në parathënie se kuptimi i imanit është fjalë dhe vepër dhe se është patjetër nënshtrimi ndaj urdhërave të All-llahut të Lartmadhëruar.

Argument për këtë që thamë është ixhmaja e Sahabëve, All-llahu qoftë i kënaqur me ta, e nxjerrë nga argumenti ku mosdhënësit e zekatit i emërtuan murtedë felëshues.

Thotë Ebu Ubejd el-Kasim bin Sel-lam: “Ajo që e vërteton këtë është xhihadi i Ebu Bekër Es-Sidikut, All-llahu qoftë i kënaur me të, bashkë me Muhaxhirët dhe Ensarët kundër atyre Arabëve që refuzuan dhënien e zekatit, njëjtë si xhihadi i të Dërguarit të All-llahut ﷺ kundër mushrikëve. Nuk ka dallim mes tyre në derdhjen e gjakut, robërimin e familjarëve, marrjen e pasuris, edhe pse ata refuzuan ta japin (zekatin) por nuk e mohuan.” [4]

Thotë Shejhul Islam ibn Tejmije, All-llahu e mëshiroftë: “Janë dakordësuar Sahabët dhe dijetarët pas tyre në luftimin e atyre që refuzojnë dhënien e zekatit edhe nëse ata falin pesë kohë namaz dhe agjërojn muajin e Ramazanit, për shkak se nuk kishin ndonjë dyshim të pranuar, për këtë shkak ata ishin murtedë, se u luftuan për mosdhënie edhe pse e pranuan obligueshmërin siç urdhëroi All-llahu.” [5]

Shejhu Muhamed bin Abdulvehab, pasi e përmendi fjalën e Ibn Tejmijes tha: “Medito rreth fjalës dhe qartësis së tij se: Grupi që refuzon të japë zekatin imamit (kryetarit të Muslimanëve) se ata luftohen dhe gjykohet mbi ta në kufër dhe dalje nga Islami, robërohen familjarët e tyre plaçkitet pasuria e tyre, edhe pse e njohin obligueshmërinë e ligjeve Islame por nuk e japin zekatin. Të gjitha këto nuk janë argumente për mosluftimin e tyre apo mosgjykimin në kufër te tyre, për shkak se kjo është vërtetuar në Kur’an, Sunet dhe ixhman e Sahabëve, All-llahu qoftë i kënaqur me ta, All-llahu e di më së miri." [6]

4 El-Iman 17.

5 Mexhmu el-Fetava, v. 28, f. 519.

6 Ed-Durar es-Senije, v. 10, f. 179.

Dispozita e luftimit të grupit refuzues (Et-taife Mumteni'eh):

Me të vërtetë Kur'ani, Suneti dhe ixhmaja argumentojnë për obligueshmërin e luftimit të Et-taife Mumteni'eh (grupit që refuzon).

Thotë i Lartmadhëruari (kuptimi): **"...luftoni ata deri sa të mos mbet fitne (shirk) e i tërë adhurimi të bëhet vetëm për për All-llahun…"** [7]

Nëse diçka prej fesë është për All-llahun e diçka për dikë pos All-llahut obligohet luftimi derisa e gjithë feja të jetë për All-llahun.

Buhariu dhe Muslimi transmetojnë nga Ibn Umeri, All-llahu qoftë i kënaqur me të, se i Dërguari i All-llahut ﷺ ka thënë: *"Jam urdhëruar t'i luftoj njerëzit deri sa të dëshmojnë 'La ilahe il-lAll-llah Muhamed rasulullah', ta falin namazin ta japin zekatin, nëse e veprojnë këtë atëherë e kanë të mbrojtur nga unë gjakun dhe pasurin pos në hakun e Islamit, e llogaria e tyre i takon All-llahut."*

Tha Ebu Bekri, All-llahu qoftë i kënaqur me të: "Zekati është haku (e drejta) i pasuris, pasha All-llahun në qoftë se refuzojnë të japin një halk (litar) të cilën ja kanë dhënë të Dërguarit të All-llahut ﷺ do t'i luftoj për shkak të mosdhënies."

Thotë Shejhul Islam ibn Tejmije, All-llahu e mëshiroftë: "Të pajtimit janë të gjithë dijetarët se është obligim luftimi i cdo grupi që refuzon veprimin e një ligji të njohur prej ligjeve (dispozitave) të Islamit derisa e gjithë feja të jetë për All-llahun." [8]

Dhe thotë, All-llahu e mëshiroftë: "Është e njohur se kapja për Islamin duke mos i'u nënshtruar ligjeve (dispozitave) të tij nuk është penges për luftimin. Luftimi është obligim deri sa e gjithë feja të jetë për All-llahun,

7 Surja Enfal, Ajeti 39.

8 Mexhmu el-Fetava, v. Kubra, v. 5, f. 529.

atëherë lufta është obligim, cili grup refuzon faljen e namazit obligativ, apo agjërimin e Ramazanit, apo shkuarjen në haxh, apo abstenon në ndalimin e gjakut, pasuris, alkolit, zinas, bixhozit apo abstenon në ndalimin e nikahut me gratë që nuk lejohet martesa, apo në nënshtrimin e xhihadit kundër kufarve dhe marrjen e xhizjes prej ehli kitabit dhe të ngjashme me këto nga vaxhibet e dinit, dhe sendet e ndaluara në të cilat nuk arsyetohet askush në mohimin dhe braktisjen e tyre, ku me mohimin e obligueshmëris së tyre bën kufër njeriu. Nëse një grup abstenon luftohet edhe nëse i pohon ato, e për këtë nuk di që ka polemizuar dikush prej dijetarëve." [9]

Nëse kjo është dispozita e grupit i cili abstenon në realizimin e një ligji të vetëm prej ligjeve Islame, atëherë si është puna me atë që abstenon në më shumë se kjo? Apo si është puna me atë që haptazi shpall se refuzon nënshtrimin ndaj sheriatit të All-llahut duke e zëvendësuar atë me ligje/kushtetuta demokratike të shpikura?!

Nëse kjo është e qartë atëherë do t'i theksojmë disa çështje:

Çështja e parë: Polemika që ndodhi mes dijetarëve të Sahabëve, Ebu Bekrit dhe Umerit, rreth tekfirit të Et-taife Mumteni'eh.

Polemika që ndodhi mes Sahabëve rreth tekfirit të mosdhënësve të zekatit në fillim të çështjes. Është vërtetuar me citat të hadithit që e ka nxjerrë Buhariu dhe Muslimi nga Ebu Hurejra, All-llahu qoftë i kënaqur me të, thotë: "Pasi që vdiq i Dërguari i All-llahut ﷺ dhe u emërtua halife Ebu Bekri, dhe bëri kufër kush bëri prej Arabëve, Umeri i tha Ebu Bekrit: Si po i lufton njerëzit ndersa i Dërguari i All-llahut ﷺ ka thënë: *"Jam urdhëruar t'i luftoj njerëzit deri sa të dëshmojnë 'La ilahe il-lAll-llah Muhamed rasulullah', ta falin namazin ta japin zekatin, nëse e veprojnë këtë atëherë e kanë të mbrojtur nga unë gjakun dhe pasurin pos në hakun e Islamit, e llogaria e tyre i takon All-llahut"*. Tha Ebu Bekri pasha All-llahun do t'i luftoj ata që bëjnë dallim mes namazit dhe

9 Mexhmu el-Fetava, v. 28, f. 502.

zekatit, zekati është haju (e drejta) e pasuris, pasha All-llahun nëse refuzojnë të japin një halk (litar) të cilën e kanë dhënë te i Derguari i All-llahut ﷺ do t'i luftoj për mosdhënien e tij, tha Umeri: Pasha All-llahun nuk është diç tjetër vetëm se pashë që All-llahu ka hapur gjoksin e Ebu Bekrit për luftë dhe e kuptova se ai është në të drejtën."

Për moslejimin e luftimit të tyre Umeri, All-llahu qoftë i kënaqur me të, u argumentua se ata thonë '*La ilahe il-lAll-llah*, e kjo qartë argumenton se ai (Umeri) nuk i kishte bërë tekfir ata.

Për polemikën e cila ndodhi mes Sahabëve, All-llahu qoftë i kënaqur me ta, shënoi edhe imam Ibn Kudame në librin e tij '*El-Mugnij'*. Pasi që përmendi dy transmetime rreth tekfirit të mosdhënësve të zekatit tha: Këndi i parë: Umeri dhe të tjerët prej Sahabëve në fillim refuzuan luftimin, sikur të ishin të bindur për kufrin e tyre (mosdhënësve të zekatit) nuk do të refuzonin …" [10]

Çështja e dytë: Përmendja e polemikës e cila ndodhi në mesin e dijetarëve rreth kësaj çështje.

Duke u bazuar në polemikën e Sahabëve, All-llahu qoftë i kënaqur me ta, edhe dijetarët e Ehli Sunetit polemizuan rreth gjykimit me kufër të grupit abstenues (Et-taife Mumteni'eh).

Imam Shafiu, All-llahu e mëshiroftë, anon në mendimin e mostekfirit të atyre që nuk e japin zekatin, dhe përkatësimi në ride është përkatësim gjuhësor dhe jo sheriatik, dhe se Sahabët ishin të pajtimit për t'i luftuar me pajtimin e mostekfirit të tyre dhe cilësimi i tyre se ata abstenuan në dhënjen e zekatit tek kryetari në keqinterpretim.

Tha imam Shafiu, All-llahu e mëshiroftë: "Murtedët pas të Dërguarit të All-llahut ﷺ janë dy llojshëm: Disa që mashtruan pas Islamit shembulli i Tulejhas, Musejlemes, El-Ansiut dhe pasuesit e tyre dhe të grupit tjetër

10 Mugni, v. 2, f. 429.

të cilët u kapën për Islamin dhe refuzuan (dhënien) e zekatit.

Nëse dikush pyet cili është argumenti për këtë ku shumica thotë për ta murtedë?

Thotë imam Shafiu, All-llahu e mëshiroftë: Kjo është gjuha arabe, ride do të thotë kthim nga ajo që ishin në kufër dhe kthim në mosdhënien e hakut. Kushdo që kthehet prej diçkaje lejohet të thuhet: Bëri ride nga kjo.” [11]

Në këtë mendim anon edhe imam Ahmedi në njërin prej dy transmetimeve.

Ethremi transmeton ta ketë pyetur atë (imam Ahmedin) “se ai që refuzon agjërimin e Ramazanit, a është i njejtë me lënësin e namazit?”
Tha: “Namazi është më i theksuar nuk është sikur tjerat.” I’u tha: “Lënesi i zekatit?” Tha: “Transmetohet nga Abdullah ibn Mesudi se lënësi i zekatit nuk është Musliman, Ebu Bekri për mosdhënien i ka luftuar e hadithi është për namazin.” [12]

Thotë Kadi Ebu Ja'la: “Shihet se ai transmetoi nga Abdullah ibn Mesudi dhe vepren e Ebu Bekrit, All-llahu qoftë i kënaqur me të, dhe nuk e ka prerë çështjen, për shkak se ai tha: “Hadithi është për namazin”, pra hadithi i transmetuar për kufrin, që të shikojë ai rreth namazit dhe fjalën e Pejgamberit ﷺ: *“Mes robit dhe kufrit është lënia e namazit, kush e le namazin ka bërë kufër”*, dhe zekati është haku i pasuris dhe nuk bën kufër për mosdhënien e tij dhe luftimi për të është si shpagimet dhe të drejtat e njerëzve.” [13]

Thotë Shejhul Islam ibn Tejmije, All-llahu e mëshiroftë: “Pastaj polemizuan rreth kufrit të atij që pohon obligueshmërin por refuzon

11 El-Umm, v. 4, f. 227.

12 El-Ahmkam es-Sulltanije

13 El-Nesal-El Fik'hije, v. 1, f. 221.

(dhënien e zekatit) dhe imami e lufton për të.
Të dy mendimet janë transmetime nga imam Ahmedi njëjtë si dy transmetime nga ai mbi tekfirin e havarixhëve.” [14]

Çështja e tretë: Kundërshtari rreth kufrit të Et-taife Mumteni’eh (që nuk i bën tekfir ata) a është bidatçi apo Suni?

Themi: Kush anon në mendimin e mostekfirit të Et-taife Mumteni’eh (grupit abstenues) dhe këtë mendim e ka të bazuar mbi mendimin se imami është vetëm fjalë pa vepra, Ai është Murxhi.

Kurse ai që thotë se imani është fjalë dhe vepra pastaj nuk bën tekfir mbi Et-taife Mumteni’eh, ai nuk është bidatçi por Muxhtehid gabimtar. Imam Shafiu është nga ky grup, për shkak se ai njejtë sikur dijetarët e Ehli Sunetit dhe Xhematit pohon se imani është fjalë dhe vepër.

Thotë imam Shafiu, All-llahu e mëshiroftë: “Është vendosur konsensus tek Sahabët Tabi’inët dhe të tjerët pas tyre se imani është fjalë, vepër, nijet, nuk mjafton njera pa tjetrën.” [15]

Kjo çështje është e ngjashme me polemikën rreth lënësit të namazit, ka prej dijetarëve që nuk bëjnë tekfir mbi lënësin e namazit duke pohuar se imani është fjalë dhe vepër. Ky është Suni, asesi bidatçi.

Ai që nuk bën tekfir lënësin e namazit apo thotë se ai vritet pasi që të thërritet për t’u falur dhe se në momentin që vritet është Musliman, në të vërtet këtij i është futur dyshimi që i është futur Murxhieve dhe Xhehmive rreth realitetit të imanit, dhe për këtë ka anuar në mos tekfirin e tij (edhe nëse vritet).

---

14 Mexhmu el-Fetava, v. 35, f. 57.

15 Sharh Usul I’tikad Ehl es-Sunah vel Xhemah, v. 5, f. 956, 1593

Thotë Shejhul Islam ibn Tejmije, All-llahu e mëshiroftë: “Në këtë rast duhet pajtjetër meditim i thellë, ai që kupton lidhshmërin e të jashtmes në të brendshmen, do t’i largohet dyshimi në këtë kaptinë dhe do ta kuptojë se kush prej dijetarëve thotë se ai që pohon obligueshmërin dhe refuzon veprimin (faljen) nuk vritet apo vritet por si Musliman, i është futur dyshimi i cili i është futur Murxhieve dhe Xhehmive. Që është njëlloj si ata që thonë se kushdo që ka dëshirën e prerë dhe mundësinë e plotë më të, nuk mund të ketë diçka prej veprave, për këtë shkak ky grup i dijetarëve refuzon vrasjen duke u bazuar në çështjen e imanit dhe se veprat nuk janë prej imanit.” [16]

Do të përmendim një shembull rreth kësaj, që transmetohet nga Ibn Shihab Ez-Zuhri, All-llahu e mëshiroftë.

Transmeton Mervezi në *“Ta'dhimu Kadri Salah"* se imam Ibn Shihab Ez-Zuhri është pyetur për një person që nuk fal namazin? Tha: “Nëse e ka lënë atë duke marrë fe tjetër pos Islamit vritet e nëse është fasik torturohet rëndë dhe burgoset.”

Është e qartë se Ibn Shihabi nuk ka bërë tekfir lënësin e namazit.

Transmeton Lalekaj nga Makil bin Ubejdilah el-Absij i tha Nafiut nxënësit të Ibn Umerit: Thash, ata thonë: Pranoj obligueshmërin e namazit por nuk falem, alkoli është i ndaluar por ne e pimë, martesa e nënave është e ndaluar por ne dëshirojmë (të martohemi), me vrull largoi dorën prej dorës time dhe tha: Kush vepron këtë ai është kafir.

Thotë Ma'kili: E takova Zuhriun dhe e informova për fjalën e tyre, dhe tha: I Lartmadhëruar është All-llahu (*Subhan’All-llah*) a janë futur njerëzit në këto kundërshtime? Tha i Dërguari i All-llahut ﷺ: *“Nuk bën zina zinaqari që në momentin e zinas të jetë besimtarë, nuk pi alkol njeriu e që në momentin e pirjes të jetë besimtarë.”* [17]

16 Mexhmu el-Fetava

17 Sharh Usul I’tikad Ehl es-Sunah vel Xhemah, v. 5, f. 1025.

Shikoni atë se si nuk bën tekfir lënësin e namazit mirëpo i kundërshton Murxhiet të cilët veprën e nxjerrin nga imani. Kjo na bën neve që të mos akuzojmë imam Zuhriun në irxha veten pse ai nuk bën tekfir lënësin e namazit. Medito rreth kësaj mirë, dhe mos u mashtro me numrin e madh të zhurmaxhive e as me fjalët e tepëruesve. Prej All-llahut ndihmë kërkojmë.

Për në fund dëshiroj të tërheq verejtje për një çështje të rëndësishme:

Se shumica e atyre kundër të cilëve luftojmë sot prej grupeve të kufrit dhe rides nuk përfshihen në polemikën për të cilën polemizuan dijetarët rreth Et-taife Mumteni'eh.

Ushtrit, policia, ndihmuesit e shteteve të tagutit në pajtimin e të gjithëve janë kafirë. Ata janë më të ngjashëm me Musejlemen dhe Esved Ansin se sa me mosdhënësit e zekatit.

Prandaj, ushtarët e tagutit dhe çdokush që lufton për hir të tij është një kafir, ashtu si thuhet nga teksti i Kur'anit, siç tha Ai ﷻ, (kuptimi): **"Ata që besuan luftojnë në rrugë të All-llahut, e ata që nuk besuan luftojnë në rrugë të djallëzuar. Luftoni pra miqtë e djallit, s'ka dyshim se intriga e djallit është e dobët."** [18]

Kushdo që bashkohet me tagutin në sundimin e tij me diçka tjetër përveç asaj që e ka shpallur All-llahu dhe zhvillon luftë kundër aleatëve të All-llahut, atëherë ai është një kafir si ai (do të thotë, si taguti). Sepse kushdo që bëhet aleat me kufarët, ai është prej tyre, për shkak të deklaratës së Tij ﷻ, (kuptimi): **"O ju që besuat! Mos zini miq as jehuditë, e as të krishterët. Ata janë miq të njëri-tjetrit. E kush prej jush i miqëson ata, ai është prej tyre. Vërtet All-llahu nuk vë në**

18 Surja Nisa, Ajeti 76.

rrugë të drejtë popullin zullumqar.” [19]

Dhe më sipër e kemi përmendur atë se bara (urrejtja/distancimi/armiqësimi) nga mushrikët dhe vala (dashuria/miqësimi/aleanca) me muvehidët është nga Aslu Dini (baza e fesë) ku nuk ka justifikim të injorancës, as keq’interpretim, për këdo në lidhje me të. Kjo është në përgjithësi një pikë konsensusi, dhe të gjitha lavdërimet i përkasin Allahut ﷻ.

Fundi i pjesës së pestë (5/6)
Përktheu: Ebu Lejth Albani

19 Surja Maide, Ajeti 51.

